27/11/2022

Μητροπολίτης Πειραίως: Τρία χρόνια από την ενθρόνιση του γνησίου αντιγράφου της Ιεράς Εικόνος της Παναγίας της Βηματάρισσας στο ναό Ευαγγελιστρίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς

Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι. Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς

Στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς ιερούργησε την Κυριακή 27 Νοεμβρίου 2022, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ , με την ευκαιρία συμπληρώσεως τριών ετών από την ενθρόνιση στο Ναό, γνησίου αντιγράφου της εφέστιας Ιεράς Εικόνος της Παναγίας της Βηματάρισσας, η πρωτότυπη Εικόνα της οποίας βρίσκεται στην Ιερά Μεγίστη Μονή Βατοπαιδίου του Αγίου Όρους.

Η έλευση και μόνιμη ενθρόνιση του γνησίου αντιγράφου της θαυματουργού Εικόνος από την Ιερά Μονή, είχε πραγματοποιηθεί την Πέμπτη 28 Νοεμβρίου 2019. Την Ιερά Εικόνα, είχε κομίσει ο Καθηγούμενος της **Ιεράς Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου**, **Γέροντας Εφραίμ**, ενώ της υποδοχής προΐστατο ο Σεβασμιώτατος **Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ**, ο κλήρος και οι αρχές της πόλης του Πειραιά.

Ο Σεβασμιώτατος στον λόγο του, κατά την διάρκεια της αρχιερατικής θείας Λειτουργίας, χαρακτήρισε πανευφρόσυνη την σημερινή ημέρα. Γιατί στον Παναγιοσκέπαστο **Ναό της Ευαγγελιστρίας**, τον οποίον επευλόγησε η Υπεραγία Θεοτόκος με την σωματική Της παρουσία, κατά την διάρκεια της αγρυπνίας που τελούνταν την παραμονή του Ευαγγελισμού Της, το 1929, χαιρόμαστε μία ιερά

επέτειο, της ενθρονίσεως της ιερά Της εικόνας, της επιλεγομένης Βηματάρισσας.

Την εικόνα, η οποία είναι συνδεδεμένη με το μεγάλο θαύμα, το οποίο επετέλεσε στην **Ιερά Μεγίστη Μονή Βατοπαιδίου**, όταν επί 70 χρόνια διέσωσε την ιερά Της κανδήλα αναμμένη, μέσα στο ιερό παστοφόριο που την είχαν τοποθετήσει για να μην συληθεί από τους Αγαρηνούς πειρατές.

Η ομιλία του Μητροπολίτη Πειραιώς

«Καθώς Την προσεγγίζομεν, απολαμβάνομεν την χάριν, εμπνεόμεθα από την γλυκυτάτην Της όψη, αναπαυόμεθα στη στοργικήν Της αγκάλη, την μητρική, την πάντοτε υπερέχουσα, την πάντοτε ανοικτή για όλους εμάς και για όλον τον κόσμον. Και καθώς προσκυνούμε το ιερό Της εικόνισμα, όπως μας διδάσκει ο Μ. Βασίλειος, η τιμή, η αγάπη, οι ικεσίες και η μέθεξη, μεταβαίνει στο πρωτότυπο, σ’ Εκείνην την Υπεραγία και Υπερύμνητον Παντάνασσα του κόσμου. Σε αυτήν την σκληρή εποχή που ζούμε», συνέχισε ο Σεβασμιώτατος, «την βάναυση, της ανατροπής όλων των αξιών, της διαψεύσεως των όποιων προσδοκιών και ελπίδων μας, καλούμαστε να ακούσουμε τον λόγο του Κυρίου. Γιατί είναι λόγος ουσίας, ένας οδοδείκτης που μας οδηγεί στην αληθινή επίγνωση της πραγματικότητας».

Την ομιλία μπορείτε να παρακολουθήσετε εδώ:

Ακολούθως ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στην ευαγγελική περικοπή της ημέρας, όπου ένας άρχοντας πλησίασε τον Χριστό και ζήτησε χειραγωγία για να κερδίσει την αιώνια ζωή.

«Πόσο εσφαλμένο, πόσο λανθασμένο, πόσο εντελώς εκτός της πραγματικότητος ήταν αυτό το ερώτημα. Καταδείκνυε την αδυναμία του ανθρώπου αυτού να εννοήσει, να καταλάβει το σκοπό της ζωής του και τον σκοπό της ζωής γενικότερα. Γι’ αυτό και θεωρούσε ότι η αιωνιότητα είναι κάτι που θα έρθει κάποτε στο μέλλον. Είναι μια πραγματικότητα που ευρίσκεται κάπου εκεί μακριά. Ένας θησαυρός, αλλά που χρειάζεται κάποιος να κάνει κάτι για να τον κερδίσει.»

Ο Κύριος δεν τον αποπαίρνει και δεν τον προσβάλλει, δεν του αποκαλύπτει την εσφαλμένη πορεία της ζωής του, αλλά με επαγωγικό και παιδαγωγικό τρόπο, του κατέδειξε την πληγή, το πρόβλημα, το πάθος, από το οποίο είχε συληθεί όλη η ύπαρξη του.

Στον λόγο του Κυρίου να πουλήσει όλα όσα είχε, να τα δώσει στους φτωχούς και να Τον ακολουθήσει, γιατί Εκείνος είναι η αιώνια ζωή, ο άρχοντας αυτός, κάνοντας αστραπιαία ένα ζύγισμα, γύρισε την πλάτη και έφυγε περίλυπος, γιατί ήταν πλούσιος και δεν είχε καμία διάθεση να χάσει τον πλούτο του και την ασφάλεια της ζωής του.

Το λάθος του προσώπου αυτού, τόνισε ο Σεβασμιώτατος, ήταν ότι ανοήτως μέσα στην σκέψη του και την όλη εσωτερική διάρθρωση της κρίσεως του, είχε κάνει μία εγκληματική κατάτμηση. Είχε χωρίσει τον αδιάστατο χρόνο, σε παρελθόν, παρόν και μέλλον. Γεγονός που κι εμείς το κάνουμε αυτό με πολύ αφέλεια.

«Αλλά ο χρόνος δεν είναι οι συμβατικές αυτές κατατμήσεις, γιατί είναι αδιάστατος. Η αιωνιότητα δεν θα αρχίσει κάποτε στο μέλλον, είμεθα μέσα σε αυτήν. Γιατί είμεθα μέσα στην ζωή του Θεού, που είναι αΐδιος και αιώνιος.

Και από την στιγμή που γεννώμεθα, μπαίνομε μέσα στην αιωνιότητα και βαδίζομε σε αυτήν. Και είναι λάθος να θεωρούμε ότι η απέκδυσις του σώματος μας προς καιρόν, σηματοδοτεί μία δήθεν άλλη έναρξη της αιωνιότητος για εμάς.»

Είμαστε μέσα στην αιωνιότητα, συνέχισε ο Σεβασμιώτατος, ο χρόνος είναι η ζωή του Θεού. Και αυτή δεν χωρίζεται σε παρελθόν, παρόν και μέλλον. Ζούμε εντός αυτής της πραγματικότητας, πορευόμαστε μέσα σε αυτήν. Αυτό που χρειάζεται είναι να έχουμε την απόλυτη συνείδηση της σχέσεως, της κοινωνίας, της ενότητας, με τον δημιουργό και Κύριο μας.

Έτσι, η κληρονομιά της αιωνιότητας, είναι μία καθαρά δική μας υπόθεση και βέβαια της χάριτος του Θεού, αλλά εμείς πρέπει να συντονίσουμε τη ζωή μας και να την προσαρμόσουμε, με την ζωή του Κυρίου.

Να αποκτήσουμε το «καθ' ομοίωσιν», την ομοήθεια προς τον Θεό. Να έχουμε την πλήρη συνείδηση ότι είμαστε τα παιδιά του Θεού, κι επομένως είμαστε και κληρονόμοι Του και συγκληρονόμοι με τον Ιησού Χριστό.

«Γι' αυτό μας δίδεται το Σώμα και το Αίμα Του, που είναι ο αρραβώνας της μελλούσης ζωής και βασιλείας. Αλλά η μέλλουσα ζωή έχει αρχίσει για εμάς και ευρίσκεται στην δική μας ελευθέρα διάθεση το να την πάρομε ή να την αρνηθούμε.»

Ο πλούσιος της περικοπής γύρισε την πλάτη όχι απλώς στην αιωνιότητα, αλλά την ίδια την ύπαρξη του. Γιατί, όπως επεσήμανε ο Σεβασμιώτατος, έκανε το απαράδεκτο ζύγισμα, και θεώρησε τον θησαυρό των θησαυρών, που είναι ο Πανάγιος Θεός, ότι είναι υποδεέστερος από τα κτήματα και τα χρήματα, από την κτιστή ύλη.

Και δεν μπόρεσε να καταλάβει ότι αποκτάται αυτή η συνείδηση, όταν εμπιστευθεί όχι την κτιστή ύλη, που είναι άλογη και ασυνείδητη, κι αδύναμη να προσδώσει ουσιαστική χαρά, αλλά Εκείνον που είναι ο Δημιουργός. Δηλαδή να μην θεωρείται ότι το μέγιστο αγαθό είναι το δώρο, αλλά ο δωρητής.

Και ολοκλήρωσε τον λόγο του ο Σεβασμιώτατος:

«Σε αυτήν την τραγική εποχή, καλούμεθα να ακούσουμε τον Κύριο μας. Να πάρουμε μέσα μας την διδασκαλία της ζωής. Να κατανοήσομε ότι είμεθα ήδη εντός της αιωνιότητας, πορευόμεθα προς τον Χριστόν, με τον Χριστόν και δια του Χριστού. Και αυτό προϋποθέτει αγώνα, πνευματική ρώμη, εμπιστοσύνη στον Κύριο, και ταυτόχρονα βαθιά ταπείνωση και απόλυτη διάκριση.

Αλλά εάν εργαζόμαστε τα έργα του σκότους, της ανομίας, της απάτης και της αποσαθρώσεως της ζωής, πως θα μπορέσουμε να έχουμε ποτέ την συνείδηση ότι είμεθα τέκνα Θεού, γόνοι βασιλικοί, ότι αποτελούμε τα μέλη του βασιλείου ιερατεύματος, ότι είμεθα οι ζώντες ναοί του Θεού, ότι για χάρη ημών ενηνθρώπησε ο Θεός Λόγος που έγινε σάρκα για εμάς.

Ότι μας χαρίζει τον εαυτό Του, ότι έχουμε το μεγάλο προνόμιο, το μοναδικό, που δεν το έχουν ούτε οι άγγελοι και οι αρχάγγελοι, να γινώμεθα δια της Ευχαριστίας σύσσωμοι, σύναιμοι, σύζωοι και σύσαρκοι με τον Υιό του Θεού, θεοί κατά χάριν.

Εύχομαι η χάρις της Παναγίας μας, της αειφόρου πηγής της ζωής, της Κεχαριτωμένης Βηματάρισσας, της θαυματουργού Κυρίας του κόσμου, να μας εμπνέει, να μας οδηγεί, να μας φωτίζει να κατανοούμε αυτήν την αλήθεια, που ο Κύριος μας, μας εξήγησε, μας εδώρισε και μας εχάρισε.»

διοφωνικό